

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐννέα τοῦ Γεννάριου
κι' ὁ Μπαρμπας 'στὸ ποδάρι.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τοῦ Διαδόχου βέβαια τὴν ἔχθισι τὴν εἶδες,
ὅπου μᾶς δίνει, Περικλῆ, παρηγοριᾶς κι' ἐλπίδες
σὲ τετρακόσαις ζωνταναῖς, κι' ἐπείκεινα σελίδες.
Κι' ἐγὼ τὴν εἶδα μὲ φωτιά
Ρωμηοῦ θερμοῦ, κι' ἀλκίμου,
μὰ τώρα τέντωσε ταῦτιά,
κι' ἄκου καὶ τὴ 'δική μου.

Ἀπρίλης ἦταν γύρω μας, λαλοῦσαν τὰν ἡδόνια
καὶ τὰ διάφορα πουλιά,
κι' ἐπῆραν ὁρὸμο τὰ παλὰ
τσαπράζια καὶ μηλιόνια.

Ἐβλεπες μὲ τὰ τέσσερα τὸν κάθε διπλωμάτη,
ἔτρεχαν ὅλοι βιαστικοί,
κι' ἄκουγες τότε 'ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Μελούνα καὶ Γκριτζόβαλι καὶ Νεζερό καὶ Μάτι.

Κι' ἐγὼ 'στους ὁρόμους 'γυρίζω
μὲ σὲ τὸν συμπολίτη μου,
τὸ λιγερὸν ἐσφύριζα
πηγαίνοντας 'στὸ σπῆτι μου.

Κι' ἀντιλαλοῦσαν τουφεκιαῖς, κι' ἀντιλαλοῦσαν κρότοι,
κι' ἦσαν εἰκοσιτέσσαρες συνταγματάρχαι πρῶτοι,

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνεννῆντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνηῖα

Ποῦντος ἑξακόσα καὶ ὀσρανταῖξή
κι' ὅλα μας τὰ λόγια χάπια Μπαρμπ' Ἀλέξη.

κι' ἐκ τούτων ἓνας, καθὼς λέν, 'στὸν πόλεμον ἐστάλη
νὰ 'δῇ τὴν δόξ' ἀπὸ κοντὰ
πῶς ἐξαστράπτει καὶ βροντᾷ,
οἱ δὲ λοιποὶ τὴν ἔτρωγαν ἐδῶ μὲ τὸ κουτάλι.

Καθένας ἐκαμάρωνε
κουνώντας τὰ φτερά του,
καὶ Τουρκαλάδες 'σάρωνε
μέσα 'στοῦ Ζαχαράτου.

Κι' ἂν θέλῃς τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου νὰ κρίνῃς
τὰ μάρμαρα τῶν τραπέζιων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης
ὕπάρχουν μόνοι μάρτυρες αὐτόπται κι' ἀψευδῆς
τῶν φλογερῶν σχεδίων μας, τῆς φλογερᾶς σπουδῆς.

Εἶναι πολλοὶ ποῦ δὲν 'μποροῦν
ν' ἀκούσουν μάχης σφαῖρα,
καὶ σὰν τὸ 'φάρι σπαρταροῦν,
ποῦ πέφτει μὲς 'στὴν ξέρα.

Τοιοῦτος εἶμαι, βρέ, κι' ἐγὼ,
κι' ὁμῶς γιὰ σχέδια σφριγῶ,
κι' ἂν θέλῃς σχέδια μαχῶν μὲ τὸ τσουβάλι νάχῃς
νὰ στέκωμ' ἐκτὸς μάχης.

Καὶ σὺ τοιοῦτος φαίνεσαι Μπερτόδουλος καὶ χάλας,
καὶ σὺ θαρρῶ πῶς σχέδια προώριστα νὰ βγάλῃς,

μήπως κι' ὁ Μόλτικε, Περικλῆ, μακρὰν ἀπὸ τὰς μάχας
δὲν ἔδινε τὰ σχέδια στρατηγικῆς μεγάλης;

Αὐτὰ λοιπὸν ἐγίνοντο τὸν μῆνα τὸν Ἀπρίλιον
κι' ἀπαλλαγέντας ἐβγαζέ τὸ χάρτινον Βασίλειον,
καὶ φουσκωμένους σὰν ἀσκὸς
κάθε Στρατάρχης φωνασκὸς
ἐζήτηι πολυμέριμος νὰ κάθεται ἐδῶ πέρα
μὲ τὴν ρητὴν ὑπόσχεσιν νὰ γράφῃ νύκτα ἕνα
πολέμων σχέδια πολλὰ
καὶ μπάμ καὶ μπούμ καὶ τραλαλά
καὶ πῶς τὰ πᾶς ἀπὸ μὲν ἀλά.

Τότε τὰ πουλιὰ, τότε τὰ χελιδόνια
κελαϊδοῦσαν κι' ἔλεγαν, κελαϊδοῦν καὶ λένε :
ἦλθαν συμφοραὶ καὶ τοῦ πολέμου χρόνιοι,
σῆκω καὶ ξεσπάθωσε, Θεόδωρῃ καὶ μένεται.

Σῆκω καὶ ξεσπάθωσε κι' ἀναψε καμίνι,
πέτρα ὅτ' Ὁρωμαίκο νὰ μὴν ἀπομείνῃ,
ὅπως ὅπως γρήγορα μάζεψε μπουλούκια
καὶ μὲ τοῦτα κάθισε ὅτ' ἴν Τουρκία παλούκια.

Καὶ μὲ τοῦτα κάθισε καὶ σ' ἐμᾶς παλοῦκι
τώρα ποῦ ἔφευτρωσε τὰ γκιναροκοῦκι,
ὅπως ὅπως πόλεμο κάνει μὲ τὰ ψέμματα
κι' ὅλοι θὰ φροντίσωμε νὰ μὴν τρέξουν αἵματα.

Κι' ὅλοι θὰ φροντίσωμε, γέρο μας πατέρα,
πῶς ἐδῶ νὰ εἴχουμε συμπάρα ὅτ' ἴν ἀέρα,
κι' ὅλο νὰ καπνίζουμε μπόλικα τσιγάρα
ὅπως καὶ τοῦ Στόλου μας τᾶσθυστα φουγάρα.

Ὅπως καὶ τοῦ Στόλου μας κάθε καπνοδόχη
ὅταν ἐτηγάνιζαν τοῦ γιαλοῦ ψαράκια,
σῆκω καὶ ξεσπάθωσε νὰ φρυάξουν λόχοι,
τάγματα, συντάγματα, ἀκάλαις, κοντοβράκια.

Τάγματα, συντάγματα τροπαιοῦχου νείκου
μόνο γιὰ νὰ πιάνουνε ληστοφυγοδίκους,
παρδαλὰ στρατεύματα μ' ἀνταρτῶν φακίλια,
ποῦ νὰ πιπιλίζουνε γιὰ ὁρσία τὰ βόλια.

Ποῦ νὰ πιπιλίζουνε παγερὸ μολύβι,
δίψα τὸ λαρύγγι των νὰ τὸ ξεροστήθῃ,
νὰ μὴν ἔχουνε νὰ τρῶν μήτε παραπούλια
καὶ γιὰ μάχαις νὰ τραβοῦν πρὶν νὰ σθῶς ἡ Πούλια.

Τότε τὰ πουλιὰ, τότε τὰ σπουργίτια
κελαϊδοῦσαν κι' ἔλεγαν : σηκώθηκε τώρα,
ποῦροι Στρατηγοὶ μὲ χρυσὰ σιρήνια,
Στρατηγοὶ τοῦ κρεββατιοῦ μὲ πολέμου φόρα.

Στρατηγοὶ τοῦ κρεββατιοῦ μὲ τῆς σακαράκας
αὐθρεῖ ν' ἀνάψετε σὰν φουφὸν λά βράκας,
καὶ βαρβάρων αἵματα πιῆτε σὰν σιρόπια,
τώρα θὰ τὸ κάψουμε, νὰ φωτιά ὅτ' ἴν τόπια.

Τώρα θὰ τὸ κάψουμε, σῦρτε ὅτ' ἴν λεφτοῖσι,
νὰ πηγαίῃ νᾶρχεται τὸ κομψὸ σας μοῦσι,
ὅτ' ἴν ἀράδα βάλετε μας σὲ συνόρων μέρη,
ποῦ κανεὶς δὲν τᾶκουσε, ποῦ κανεὶς δὲν ξέρει.

Ποῦ κανεὶς δὲν τᾶκουσε μαχητὴς στωμύλος,
μόνον ἕνας τᾶξερε Στρατηγὸς μαριόλος,
ὁ Πασσᾶς Σειφουλὰχ, ὁ παλῆς μας φίλος,
καὶ μᾶς ἐφαρμάκωσε μπαμπεσιὰ καὶ δόλος.

Καὶ μᾶς ἐφαρμάκωσε... τύφλα ὅτ' ἴν μπαμπισί,
ποῦ κι' αὐτὸς στραβὰ φορεῖ σήμερα τὸ φῆσι,
καὶ ποζᾶτος Στρατηγὸς τὸ βαρὺ μᾶς κάνει
μὲ τὸν ἄλλον τὸν Ἑτέμ, Τούρκο στραβοκάνη.

Μὲ τὸν ἄλλον τὸν Ἑτέμ... ζήτω σου, Θεόδωρᾶ,
ποῦ παντοῦ θαυμάζεσαι κι' ἔχεις τόση πέραςι,
Σακαράκας τρανοὶ, μάθετέ μας τώρα
τὴν ὑπερφαλᾶγγισι καὶ τὴν ὑπερμέραςι.

Τότε τὰ πουλιὰ, τότε τὰ χελιδόνια,
κελαϊδοῦσαν κι' ἔλεγαν τῶν Ρωμῶν τὸ γλέντι,
φεύγαν ἀναμίζε φαντάροι καὶ κανόνια,
τότε δὲν ἐγνώριζε σκύλος τὸν ἀφέντη.

Τότε δὲν ἐγνώριζε τὸ παιδί τὴ μάνα,
ἔκανε τὸ κέφι τῆς κάθε μαλαγᾶνα,
πειθαρχία μάτια μου, πειθαρχία τζόγια,
κι' οὔτε γιὰ τῆς ἀμαζαὶς πλῆρυνες ἀγώγια.

Τότε κι' ἐγὼ λαχτάριζα ὅτ' ἴν σύνορα νὰ τρέξω,
μὰ μὴ ῥωτάς, βρε Περικλῆ, τὸ τί γινόταν ἐξω.
Ἐπαιζάν τὴν ἀμπάριζα, πηδοῦσαν ὅτ' ἴν τρία,
χωρὶς μουλάρια κι' ἄλογα τὸ πυροβολικὸ,
πρὸς κατοπεύσεις ἔτρεχε πεζὴ καθβαλαρία
καὶ πάντα ἔμπρός τῆς ἐβλεπε φεσάντ Τουρκικό.

Βώδια πεσμένα κατὰ γῆς, ἀνεστραμμένα χάρα,
κι' ἀλάφιαζαν τετράποδα καὶ δίποδα μαζί,
κι' ἤμυνετο ποδαρηδὸν ἡ τῶν γιγάντων φάρα
καὶ σὰν τοὺς καθβαλαρηδες ἐφεύγαν κι' οἱ πεζοί.

Πρὸς δρόμον σκιρτᾶ καθεὶς Κολονέλος,
καμμιὰ προσταγὴ δὲν ἔπερνε τέλος,
ἀπλοὶ δεκανεὶς κι' αὐτοὶ Κονονέλοι,
κολοῖς καὶ κολοῖς κι' ἀπόνα βαρέλεις.

Πρὸς δρόμον ἐσκίρτα
τὸ κάθε ποδάρι,
ἀνάβουν σὰν σπέρτα
κυττώντας τὸν Ἄρη,
καὶ στρώνοντας μύρτα
καθένας φουμάρει.

Ἐδῶ καὶ παρέχει
σπαθὶ καὶ τουφέκι,
παγοῦρι, παλάσκα,
κασκέτο καὶ κάσκα,
τροχοί, πυροβόλα,
κι' ἀνάμεσα σ' ὅλα
τῆς δόξης ἡ μάσκα.

Ρωμῆοι λαφιασμένοι,
ὅτ' ἴν λάσπη πεσμένη
ψευδὴς λεοντῆ,
ὁ πόθος ἡμῶν

βραχνάδα λαιμῶν,
τσιφούτ πατιρντί
καὶ κούφια βροντή.

Πανικός ἀπὸ παντοῦ,
λάθος καὶ γιανγίς ὀντοῦ,
μόνοι τουφεκίζονται,
καὶ καθὼς ὁ Μανωλίδος
ἔβαζαν τὰ ροῦχ' ἄλλοιῶς
γιὰ νὰ μὴ γνωρίζωνται.

Κι' ἐδῶ νὰ λέγουν ἄκουσα τοὺς Μόλτικε τοὺς μεγάλους
πῶς ἕνα τέτοιο Στράτευμα, ποῦ σὲ πολέμους ἄλλους
πρῶτη εἰγοῦρα θάκανε καὶ δυνατό σουζέ,
ἀκμὴ δὲν κατέκτησε μὴδὲ τὸν Μενεζέ.

Κι' ἐγὼ μαζί των ἔλεγα: περίεργον! πῶς γίνεται
ταῦτος πειθαρχῶν Στρατὸς, διαπλασθεὶς πρὸς νίκην,
εἰς τὸν παρόντα πόλεμον παθητικῶς ν' ἀμύνεται
κι' ἀκόμη δὲν ἐβάδιζε πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην.

Κι' ὅλο μοῦδινε σπρωξαῖς
κάθε πολεμάρχος φίνος,
κι' ἔγινε κι' ὁ Μενεζέ
γαῖδουράγκω κι' ἐκείνος.

Κι' ὁ Λεβίδης ὁ Ναυτικός ἔλεγε ὅτ' ἴν Θεόδωρῃ
πῶς τὸν ἐπίασε μποῦρι
κάθε κάστρο νὰ γκρεμίσῃ
καὶ ντουνητὰ νὰ βομβαρδίσῃ.

Κι' ὁ Παππούς ὁ θαυμαστός
τὸν ἐπῆρε ὅτ' ἴν μεζέ,
κι' ἐπατοῦσε γελαστός
τὸ ποδάρι τοῦ Σκουζέ.

Κι' ἀπὲξ ὁ Ράλλης μ' ἕνα γκᾶ, Σταυραετὸς κι' ἐκείνος,
ἔφθεσε ὅτ' ἴν πρωτεύουσα, κι' ἔγινε τότε ὁρῆνος,
κι' ἀπαλλαγέντες πρὸς αὐτὸν προσέτρεξαν ὀπλιτᾶι
κι' ἐγὼ φρενήρης ἐσκουζᾶ: μούντζωστα καὶ βλαστήματα,
κι' ἄλλοι' ἀνφάνιντε λά πατρί κι' Ἑλλήνων παῖδες ἔτε
κι' ἄς ὑπερφαλαγγίσωμεν ἐμπόρων Καταστήματα.

Τὸ τόσο κλέος τὸ παλῆ
δὲν χάνεται μὲ τὴν Τουρκία,
κι' ἄς γίνῃ τώρα ρεμπελιὸ
γιὰ ν' ἀμακώσωμε βρακιά.

Κι' ἀπαλλαγέντων ὀπλιτῶν τὰ μάτια καταλάμπουν
κι' οἱ Τούρκοι κοντοζύγωναν μέσα ὅτ' ἴν Βωλοῦ νᾶμπουν,
καὶ ὅτ' ἴν Ἀθήνας ἔλεγαν πολῖται σκωπτικοί:
«ἄς μπουῖν, ἀλλ' ὕστερα νὰ δοῦν πῶς θάβγουν ἀπ' ἐκεῖ.»
Κι' ἐγὼ τοὺς Τούρκους ἐσκωπτα, μὰ τοῦτ' οἱ μασκαράδες
κι' ἐμπήκανε κι' ἐβήκανε καὶ παρᾶδες.

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἔχθεσιν σοῦ λέγω μ' ἐχεμύθειαν,
ταῦτα μεμαρτύρηκε καὶ πᾶς ἑωρακὸς,
καί τοις ὅφει, Περικλῆ, πῶς λέγει τὴν ἀλήθειαν
καὶ πῶς συνέβη πόλεμος Ἑλληνο-Τουρκικός,
κι' ἔτσι νὰ γίνῃ πιστευτὸν
εἰς τοὺς δυσπίστους καὶ σ' ἐμᾶς
πῶς ἐχρειάσθη δι' αὐτόν

μια καὶ μόνον ἐβδομάς,
καὶ παύση δυσανασχετῶν
καθένας σύγχρονος Θωμᾶς.

Κι' οἱ Τούρκοι κοντοζύγωναν νὰ μπουῖν καὶ ὅτ' ἴν Λαμία
γιὰ νὰ γνωρίσουν φαίνεται τὸν Γκιώνη τὸν Ταμία,
κι' ὕστερα ξέρεις τὰ λοιπὰ
καὶ νῦν εἰρήνη πᾶσι,
καὶ σῦρε φώναξε παππᾶ
νάλθη νὰ σὲ διαβάσῃ.

Καὶ τώρα ποῦ σ' ἐξέθεσα τὰ πάντα, Περικλῆτο,
τὴν ξύλινη τὴν ράχη μου πρὸς ραβδισμοὺς ἐχέτω.

Θοδωρὴς ὁ Ντεληγιάννης κι' ὁ ξυλένιος μπεχλιβάνης.

Ντελ. — Φέρτε ποδήλατο, φέρτε νὰ φύγω,
παντιέρας γύρω μου μαύραις ξανοίγω,
βαρὺν καρπανάις λυπητέρᾳ
καὶ κολοκύθια ὅτ' ἴν πατερὰ.

Φέρτε νὰ φύγω τώρα κι' ἄλλου,
φέρτε νὰ πάω ὅτ' ἴν Καρχαλοῦ,
μέσα ὅτ' ἴν Τρίπολι κακὸ καὶ λύσσα,
τὰ φῶτα σθύσανε, σκοτάδι πίσσα.

Τάγκα τοῦχ καμπάναις βαρὺν ἀκόμα,
μαυρίλα γύρω, πᾶσι τὸ κόμμα,
τῆς Κορδονάρας μὲ λάκκὸ τῆς σκάβουν,
ἐδῶ γεννήθηκε κι' ἐδῶ τὴν θάβουν.

Μέσα ὅτ' ἴν Τρίπολι καὶ τί δὲν εἶπα;
λόγια τρικουβερτα, λόγια παυσίλυπα...
φέρτε ποδήλατο ὅτ' ἴν παραλίπα,
χάνω τὸν Μπόλικο, χάνω τὸν Φίλιπα.

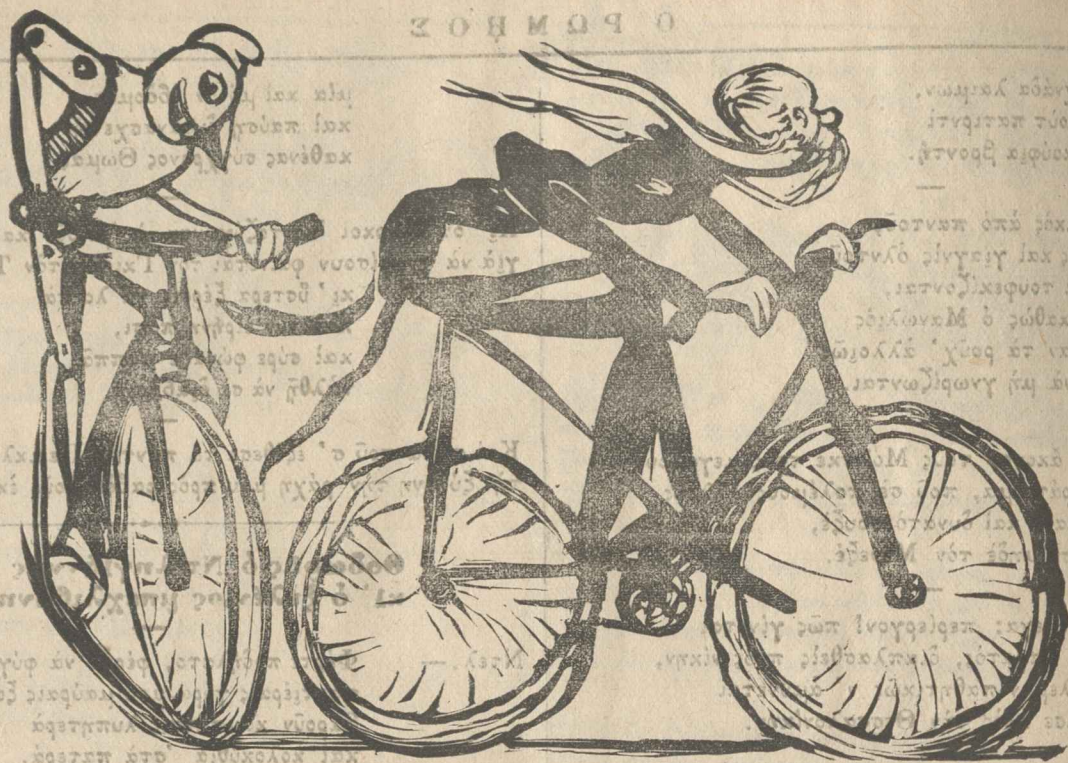
Αὐτὸς ὁ Μπόλικος, πρῶτος μου στύλος,
λυσσώδης ἔγινε γιὰ μένα σκύλος,
αὐτὸς ὁ Μπόλικος, αὐτὸς τὰ κάνει,
καὶ Μπολικόπονος κακὸς μὲ πιάνει.

Κατεδαφίσθησαν, τοὺς εἶπα, τώρα
Στόλοι, Στρατεύματα τροπαιοφόρα,
ὁ Μπάρμπα Θεόδωρος κι' ἡ Κορδονάρα,
κι' ὅλοι πατήσαμε ὅτ' ἴν ἀγκινάρα.

Κατεδαφίσθησαν, τοὺς εἶπα, ἀκόμη,
πίστις, Συντάγματα, θεσμοὶ καὶ νόμοι,
πάνε ὅτ' ἴν διάβολο, πάνε ὅτ' ἴν δαίμονα,
κι' ὅλα κατήνησαν γιὰ σαπιολέμονα.

Κατεδαφίσθησαν ἐν θεμελίῳ
μεγάλᾳ σύμβολα τῶν μεγαλείων,
καὶ κάτω πῆσαν μὲ τόσα ντράβαλα
κεφάλια μπρούτζινα, παλὰ σαράβαλα.

Κατεδαφίσθησαν καὶ χορτασμένοι,
ὅπου μὲ ἔλεγον κύρη καὶ μάνα,
τώρα ὅτ' ἴν ὕπνο τοὺς βλέπουν παυμένοι
μακαρονάδες μὲ παρμεζάνα.

Κι' ἂν τοὺς θεσμούς μας ἴδῃτ' ἐκείνους
νὰ διατρέξουν πολλοὺς κινδύνους,
κι' ἐγὼ δὲν ζήσω γιὰ νὰ τοὺς ψάλλω
καὶ νέα σκούφια γι' αὐτοὺς νὰ βάλλω,
σεῖς σώσατέ τους, συμπατριῶται,
γιὰ νὰ ἔμπορῇτε νὰ καλοτρῶτε.

Κατεδαφίσθησαν ναοὶ μεγάλοι
καὶ πάσης βίβλου σελὶς κι' ἐδάφιον,
μὰ τάγκα τίγκι καμπάναις πάλι,
λὲς καὶ θὰ βγάλουν τὸν Ἐπιτάφιον.

Κατεδαφίσθησαν στύλοι καὶ θόλοι...
τάγκα τούγκ τὰ σημαντρά... σκασμὸς, διαβόλοι...
κατεδαφίσθησαν... τάγκα καὶ τούγκα...
κατεδαφίσθησαν... φιάσκο 'στὴ στρουγγα...

Κατεδαφίσθησαν... κρίμα 'στὸν κόπο
νὰ ταξειδέψω μὲς 'στὸν Γεννάρι...
κατεδαφίσθησαν... ἴδατε τρόπο
νὰ μὴν ἀνάψουν ἓνα φανάρι.

Ἄχ! ποῦ τὰ χρόνια τὰ περασμένα,
ὅπου 'χαλοῦσε κόσμος γιὰ 'μένα,
κι' ἓνας μου φίλος ἀγαπημένος,
ἔξ 'Αχουρίων ἔλκων τὸ γένος,
ἔβγαζε λόγῳ γιὰ 'μὲ τρανὸ
ἀπ' τὸ μπαλκόνι τ' ἀντικρυνὸ.

Μὰ μὲς 'στῆς τόσαις μας τῆς παπαρδέλαις
ἄρχισε μπόρα, βροχὴ μεγάλη,
κι' οἱ δὲ 'βαστούσαμε βροχῆς ὀμπρέλαις,
αὐτὸς τῇ μία κι' ἐγὼ τῇ ἄλλῃ.

Κατεδαφίσθησαν... Μπόλικε σκύλε...
κατεδαφίσθησαν... Φίλιππα φίλε...
σ' ἐδάφη ξένα πλανῶμαι κι' ἄφιλα,
ξυνὰ μου 'βγήκαν τὰ τριαντάφυλλα.

Κατεδαφίσθησαν... πὰ βλέπω σκούρα...
κατεδαφίσθησαν... πᾶω 'στὰ Γιούρα,
μὰ μὴ θαρρήτε πῶς θὰ γυρίσω σὺν τὴν γυναῖκα τοῦ Λῶτ ὀπίσω.

Κατεδαφίσθησαν τοῦτα κι' ἐκεῖνα,
μὰ νὰ! μὲ πιάνει μαύρη βροχὴ,
φέρτε ποδήλατο, μάρς 'στὴν Ἀθήνα,
γιὰ νὰ μοῦ κάνουν ὑποδοχὴ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Γεώργιος Παρασκευόπουλος ὁ περιηγητὴς,
συντάκτης δὲ τοῦ «Ἀστεως» γραφίδος δυνατῆς,
τὰ μάλιστα πολυτελῶς ἐξέδωσε καὶ πάλιν
βιβλίον πολυσήμαντον καὶ λίαν γλαφυρὸν,
τούτεστι τὴν Ἑλλάδα τοῦ τῆν ἔξω, τὴν μεγάλην,
σπουδαίαν περιήγησιν τῶν ἔωθεν χωρῶν.

Καθηγητοῦ διδάσκοντος εἰς τὸ Πανεπιστήμιον
τοῦ Γιάννη τοῦ Μεσολάρᾳ διδακτικὸν προοίμιον,
εἰς λόγος εἰσιτήριος εἰς τὴν Θεολογίαν
φέρων εἰς ὅλους καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς ὑγίαν.

«Ἀστέρια» νέα συλλογὴ τοῦ Πέτρου Ζητουριάτη
μὲ φαντασίαν καὶ φωτιὰ νεανικὴ γεμάτη,
ὅπου μὲ πολυτέλεια καὶ μ' ὀμορφίαν περίσσια
ἐβγήκε 'στὰ Παρίσια.

Ὁ Βουλευτὴς Μελισσηνὸς διὰ τὴν ἐκλογὴν
ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ζάκυνθον, τὴν πατρικὴν τοῦ γῆν,
ποῦ πατριῶται τὸν τιμοῦν κατεγθουσιασμένοι
κι' ἐπιτυχία σίγουρη καὶ πύρα τὸν προσμένει.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμί-
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.